

lukkes de inde i et mørkt Fængsel, man stænger for Lys, og som Følge deraf ogsaa for Luft, saaledes at der bliver meget uhyggeligt baade fysisk og aandelig set. Denne Straf underkaster man altsaa et Menneske, der i Virkeligheden ikke har forset sig i nogen nævneværdig Grad. Og saa har man Vand- og Brødstraffen, som det nu lader til, at der er Enighed selv blandt de reaktionære Herrer, der har givet os et Udkast til en ny borgerlig Straffelov, om at faa afskaffet. Denne Straf anvendes i Militæretaten i en saa meget værre Skikkelse, som den kan forenes med mørk Arrest. Hvis man vil have, at der skal indtræde en Forandring i de Forhold, hvorunder Soldaterne nu aftjener deres Værnepligt og virker ved senere Indkaldelser, er det sikkert nødvendigt først og fremmest at have sin Opmærksomhed henvendt paa at faa den militære Straffelov forandret.

Det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) kom i sin Omtale af disse Forhold til at sige, at Socialdemokraterne i Aalborg, efter hvad han havde hørt, arbejdede paa at sprede Ulyst til Militærvæsenet og paa at udrydde Fædrelandskærligheden. Hvad angaar Arbejdet paa at sprede Ulyst til Militærtjenesten, saa indrømmer jeg, at vi her vel nok maa bære en Del af det Ansvar, der bliver lagt paa os. Jeg kan ikke se, at Militærvæsenet gør vort Land noget som helst Gavn — det gør tværtimod Skade —, og jeg kan derfor ikke være med til at arbejde paa at sprede Lyst til Militærtjenesten eller til noget, der har med Militarismen at gøre, mellem Befolkningen. Med Hensyn til Beskyldningen for, at vi modarbejder Fædrelandskærligheden, saa er det saa langt fra Tilfældet, at der vist ikke er nogen, der i højere Grad vil være med til at fremelske Kærligheden til Fædrelandet og den Befolkning, der bor i Fædrelandet, end Socialdemokraterne. Vi ønsker, at der skal skabes saadanne Samfundsforhold; at alle kan være glade og tilfredse med at leve i vort Fædreland; saa skal Fædrelandskærligheden nok komme af sig selv. Men for at det kan ske, er det selvfølgelig nødvendigt, at man ikke behandler de Mennesker, som tvinges til at være Soldater, paa en saadan Maade, at Fædrelandskærligheden ligefrem nedbrydes. For dersom de ser, at de, der stiller sig op som Patrioter og taler de store Ord om Fædrelandskærlighed, betragter deres Hverv som Befalingsmænd saaledes, at de søger at fortrædige deres undergivne paa enhver Maade og søger at skaffe dem de størst mulige Straffe, ja saa

bidrager det til at nedbryde Fædrelandskærligheden. Deri har det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) Ret, at en Mand som Kaptajn Løve Christensen er i Stand til i højere Grad at nedbryde Fædrelandskærligheden og Lysten til Militærlivet end nogen som helst civil Person.

Medens jeg har Ordet, vil jeg ogsaa gerne rette et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Hjørring (J. Sørensen), som udtalte sig om Fiskerne i ret varme Ord. Han fremhævede dem som en dygtig og vindskibelig Befolkning, der gjorde, hvad de kunde, for at skaffe sig deres Udkomme, og som en Befolkning, der fortjener at blive hjulpet. Men blandt de Fortjenester, han tillagde disse Mennesker, var den, at de endnu ikke havde hejst den røde Fane. Ja, det er jo rigtigt for en Del, men ogsaa kun for en Del; der er heldigvis adskillige af Fiskerne, der er blevene saa kloge, at de har hejst den røde Fane, fordi de har set, at det er den Vej, der for dem, som for andre Smaakaarsfolk, bærer fremad til bedre Kaar her i vort Samfund. Og naar det ærede Medlem sluttede med at henstille til Regeringen at hjælpe denne Befolkning, inden det var for sent, og der vel i denne Henstilling laa dette, at dersom Regeringen ikke i Tide traadte til og hjalp de Mennesker, saaledes at Betingelserne for deres Erhverv kunde blive bedre, saa vilde de hejse den røde Fane, ja, saa har det ærede Medlem vistnok Ret deri; bliver man ved at behandle Fiskerne, som man fra Regeringspartiets og Højres Side har behandlet dem hidtil: som Stedbørn, lærer de nok, som de øvrige af Samfundets Stedbørn, at de skal slutte sig til Socialdemokratiet, der har været med til at varetage deres som andre tilsidesattes Interesser.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Udenfor Dagsordenen har Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet Ordet for at fremsætte det i Gaar anmeldte Lovforslag.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Spørgsmaalet om en Reform af Præsternes Lønningsforhold har som bekendt længe staaet paa Dagsordenen og længe trængt til en Løsning. Forholdet er jo egentlig dette, at der fra Administrationens Side forlængst er paa-begyndt en saadan Reform, idet man — vel først uden Rigsdagens direkte Tilslutning, men siden 1878 med Rigsdagens Tilslutning — har beskaaret de større Embeder